

РЕШЕНИЕ

№ 1124

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 01.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2300** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на И. Й. Б., чрез адв. А. Т. - САК, срещу Решение №1040-21-134/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-3094-3 от 02.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО, Разпореждане № 213-00-3094-4 от 04.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореждане № 213-00-3094-5 от 04.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО. В жалбата се сочи, че обжалвания акт е незаконосъобразен т.к. като неправилно е била приложена разпоредбата на чл.114, ал.2 от КСО, която е в сила от 01.01.2017г., а изплатеното ПОБ/парично обезщетение за безработица/ е за период от 04.06.2015г. до 03.03.2016г. Твърди се още, че неподаването на декларации по реда на чл.92 по ЗКПО от осигурителят [фирма], не води до автоматичен извод, че дружеството не е осъществявало дейност, както е че дори и да е допуснато нарушение на трудовото законодателство това нарушение е от работодателят на жалбоподателката и същото не следва да се отразява неблагоприятно върху нейната правна сфера.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява, представлява се от адв. Ч. - САК, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя

писмени бележки и списък с разноски.

Ответникът по жалбата - Директор ТП на Н. - С. град, чрез юрисконсулт К.П., оспорва жалбата като неоснователна. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт и иска жалбата да се отхвърли. Претендира юрисконсулско възнаграждение, депозира писмени бележки в указаният срок.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Със заявление от 08.06.2015г. жалбоподателката И. Б. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 213-00-3094-1/08.06.2015г., към нея е приложена Заповед №82/04.05.2015г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 04.05.2015г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда /КТ/. Предвид представените от Ир.Б. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 213-00-3094-1 от 15.06.2015 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на лицето е било отпуснато ПОБ, считано от 04.05.2015 г. до 03.02.2016 г. в размер на 10,34 лв. дневно. С разпореждане № 213-00-3094-2 от 15.06.2015 г. е спряно изплащането на ПОБ, считано от 04.05.2015г. поради получаване на обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222, ал. 1 от КТ за периода от 04.05.2015г. до 03.06.2015г. /вкл./и е възобновено за изплащането му от 04.06.2015г. до 03.03.2016 г. вкл. Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ -С. град предвид подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.11.2014г. до 24.07.2019г. Резултатът от проверката е обективизиран в Констативен протокол No KB-5-21-00597604/24.07.2019 г. на контролен орган при ТП на НОИ-С.-град, като е установено следното: [фирма] е регистрирано на 21.03.2011г. С вписване в ТР от 04.11.2014 г. е оповестено преобразуване на дружеството в Е. с едноличен собственик и управител В. А. По партида на дружеството в ТР - обявени актове от 04.11.2014 г. до момента на проверката, се констатирало че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. За периода от 01.01.2014 г. до 24.07.2019 г. от дружеството са били подадени уведомления за сключени трудови договори за общо 94 лица. За установяване на контакт с управителя на дружеството е поисканото съдействие от СДВР, при което е установено, че по данни на МВР лицето В. А. е напуснал страната на 14.11.2014г. и не се е завръщал на територията на Р.България. Не е била предоставена първична счетоводна и разплащателна документация на дружеството. С уведомително писмо вх. №1042-21- 44#9/18.07.2019 г. ТД на НАП-С. е уведомило НОИ, че няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2014г. до 2018г. от дружеството също, че няма данни за регистриран касов апарат и няма данни за регистрирани търговски обекти. Установено е че уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр подписа [фирма] – В. А. Предвид обстоятелството, че липсват данни за извършвана търговска дейност от дружеството, съответно трудова дейност от лицата за които са подавани данните по чл. 5, ал. 4, т. 1

от КСО, контролните органи са приели за установено, че не е възникнало основание за осигуряване по смисъла на чл.10 от КСО.С оглед установеното, са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.).Подадените от дружество [фирма], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от месец 11.2014г. до месец 03.2019г. вкл., са заличени.Предвид изложеното, административния орган е приел, че Ир.Б. не е била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО,послужили при преценката по правото на ПОб през 2015г., са заличени. Въз основа на изложеното административният орган – ръководител на контрола по разходите на ДОО е издал три разпореждания съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОб, отказ за отпускане на ПОб и за възстановяване на добросъвестно получено ПОб от жалбоподателката, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО от осигурител „Май куриер" Е..

В законоустановения срок по чл.117, ал.2, т.2 от КСО разпорежданията са оспорени пред директора на ТП-НОИ С.-град които издал оспореното в настоящото производство Решение №1040-21-134/11.02.2020г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно.

В съдебно заседание,проведено на 19.01.2021г.,процесуалният представител на ответника е оспорил истинността на официални документи/трудова книжка/стр.20-21/,на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, представени от проц. представител на И. Б.. По повод оспорването с определение на съдът е допусната графологическа експертиза със задача да изследва подписите, положени от управителят на дружество [фирма] в трудовата книжка на г-жа Б. /стр.20-21/.Съгласно заключението на вещото лице подписите в трудовата книжка и тези от сравнителния материал се различават по общи и частни признаци.Съдът кредитира ,заключението на вещото лице.С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК,съдът приема,че Трудова книжка, на И. Й. Б.,не отразяват вярно посочените по горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателката в [фирма] /т.е. неистински документ/и като такъв следва да бъде изключен,като доказателство по делото.

С молба от 12.06.2020г. по реда на чл. 192 от ГПК от страна на процесуалния представител на жалбоподателката е поискано събиране на писмени доказателства от осигурителя [фирма].Съдът е уважил така направеното доказателствено искане.Доказателства по делото не са постъпили т.к. представител на дружеството не е установен на посочените адреси за кореспонденция.

По молба от 27.01.2021г. на процесуалният представител на жалбоподателката,по делото е допусната съдебно-икономическа експертиза,вещото лице е изготвило заключение съгласно формулираните въпроси.Видно от заключението на вещото

лице, за И. Й. Б. е констатирано, че за жалбоподателката няма налични данни за изплатено възнаграждение от осигурител [фирма] за период от 25.02.2013г. до 04.05.2015г. и е установено прекъсване в осигуряването на Б. за периода от 01.11.2014г. до 04.05.2015г. Съдът кредитира заключението на вещото лице, същото е неоспорено от страните.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето П. П.. Свидетелят заявява, че: „Познавам И. Й. Б..Работили сме заедно повече от 10 години в куриерска фирма. Беше една фирма, но с времето си смени имената няколко пъти.Беше „Ню експрес“, после „Ню експрес мейл и карго“, „Д. експрес“, след това е вече „Май куриер“.И. работеше на длъжността куриер, като мен. Ц. офис на фирмата се намираше на В., 75. След време се премести малко по-встрани на ул. Ц. А., 69. Сутрин отиваме в офиса, разпределят се пратките по райони. Всеки куриер си има район - зона, взима пратките и ги разнася. И. отговаряше за район „О.“, а аз за Центъра.Аз не помня точно до кога работех там, защото през 2014г. паднах с колело, приеха ме в болница по спешност и 1,5 – 2 години съм отсъствал.Нямам спомен докога работех в дружеството, мисля, че до 2016г. Напуснах по собствено желание.За И. Б. не знам.“ Свидетелят твърди, че възнагражденията са изплащани на ръка. Съдът не кредитира показанията на свидетелят защото намира същите за необективни, непоследователни и некореспондиращи със събраните писмени доказателства по делото.Посочените от свидетеля адреси за място на извършаване на работа,не кореспондират с тези, установени от контролни органи на НАП и НОИ.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл.118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение №1040-21-134 от 11.02.2021год. е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, от КСО административен орган - директор на ТП на НОИ–С.-град, в предвидената в чл.59, ал.2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

Съдът не установи допуснати в хода на административното производство по издаване на обжалваното решение и на потвърдените с него разпоредения съществени нарушения на административно-производствените правила.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това, дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото

дружеството работодател е осъществявало дейност.

Съгласно §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КС „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл.10 от кодекса, продължава и през периодите по чл.9, ал.2, т.1 - 3 и 5. Според ал.1 на чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, а според ал.2 на същата разпоредба осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.Съответно съгласно чл.5, ал.1 от КСО осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица. Разпоредбата на чл.5, ал.4, т.1 от КСО предвижда, че осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, УЧП, ЗО, ДЗПО, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване, като в т.2 е регламентирано и задължение за представяне и на декларация за сумите по отношение задълженията за осигурителни вноски.Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал.4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувано с управителя на НОИ, като данните по ал.4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите.

Съгласно текста на чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Решаващия орган е достигнал до правилния извод,като е анализирал събраните доказателства по делото,които съдът напълно споделя. В случая жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО и не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от допълнителните разпоредби (ДР) на КСО. Съгласно константната съдебна практика, защитими са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали, като наличието на трудов договор не е достатъчно условие за възникване правото на обезщетение, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Процесните административни

актове са издадени след заличаване на първоначално подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и след събиране на необходимата информация, даваща основание да се стигне до извод, че през спорния период Ир.Б. не е полагала труд в [фирма], което изключва качеството и на осигурено лице, имащо право да получи парични обезщетения за безработица. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. От съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Следователно лицето трябва не само да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. По делото е установено и неоспорено обстоятелството, че осигурителят [фирма] не е осъществявал реална търговска дейност.

Съдът намира за неоснователни доводите на защитата, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО, тъй като същата е в сила от 01.01.2017г. /обн.ДВ, бр.98/2016 г./ и действа занапред, след като изрично в КСО не е предвидено, че тя следва да се прилага ретроактивно, т.е. да урежда правоотношения, настъпили преди приемането ѝ.Посочената по горе разпоредбата урежда „възстановяване на неоснователно получени суми“ по реда на КСО т.е. юридическите факти, осъществяването на които законодателят свързва с възникването на отговорността за възстановяване на вече получените от лицата осигурителни плащания в хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО. КСО допуска при наличие на определени нормативно предвидени предпоставки, неоснователно изплатените или изплатените в по-голям от следващия се размер суми за парични обезщетения, да подлежат на възстановяване. Доколкото се касае за извършен последващ контрол от органи на ТП на НОИ - С.-град относно подадените от [фирма] данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход и назначената в тази връзка проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.11.2014г. до 24.07.2019г. резултатите, от която са обективирани в Констативен протокол №КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г. са установени нови данни и обстоятелства, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя.Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл.114, ал.1, т.2 от КСО /т.е. след 01.01.2017г./, поради което административният орган правилно и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО, съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и възстановяване на добросъвестно получено

ПОБ, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл.5, ал.4 от КСО от дружеството [фирма] за лицата, работили по трудови правоотношения с дружеството за периода от м.11.2014 г. до м.03.2019 г.. включително.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от процесуалният представител на ответника. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение и за възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лв. Юрисконсултско възнаграждение се определя по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъжда в размер на 200 лв. с оглед сложността на делото и проведените съдебни заседания.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Й. Б. от [населено място], чрез адв. А. Т. - САК, срещу Решение №1040- 21-134/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-3094-3 от 02.12.2019г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО, Разпореждане № 213-00-3094-4 от 04.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореждане № 213-00-3094-5 от 04.12.2019г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО.

ОСЪЖДА И. Й. Б. от [населено място] ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 400 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му пред ВАС.

съдия :